

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของการวิจัย

ตามที่วิทยาลัยเทคนิคพิทยา ได้มอบหมายให้คณะครูอาจารย์ที่สอน ได้จัดทำงานวิจัยในชั้นเรียน เพื่อเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้ และเป็นบทบาทที่สำคัญของครูในยุคนี้ การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นการวิจัยที่นำผลที่ได้ไปพัฒนาอย่างต่อเนื่องตามจุดข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในกระบวนการเรียนการสอน ที่จะสามารถทำให้ลูกศิษย์ที่เรา กำลังสอนนั้น เกิดการเรียนรู้ การเรียนรู้ไม่ได้หมายถึงการที่เขตอบคำถามที่เราถามได้เท่านั้น แต่หมายถึงการที่เขา รู้ว่าสิ่งที่เขากำลังเรียนคืออะไร สามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่แล้วมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่เรากำลังสอนหรือไม่ และสามารถนำสิ่งที่เราสอนไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่นๆ ได้หรือไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องทำเอง ครูไม่สามารถจะทำให้เขาได้ สิ่งที่ครูจะทำได้ คือ ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำสิ่งดังกล่าว โดยสร้างบรรยากาศการเรียนที่เอื้อกับสิ่งเหล่านี้การสร้างบรรยากาศในการเรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ คือ ต้องทำให้ผู้เรียน เรียนอย่างกระตือรือร้น (active learning) และตระหนักว่าตนกำลังเรียนอะไรอยู่ ครูจะสามารถสร้างบรรยากาศแบบนี้ได้จาก การจัดชั้นเรียน การสร้างแบบเรียนและกิจกรรมในห้องเรียน และการหาเครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พูดถึงสิ่งที่เรียนออกมาเพื่อจะได้รับการรับรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ (self-awareness) เช่น การเขียนไดอารี่ที่พูดถึงการเรียน ปัญหาที่พบ และสิ่งที่ได้เรียนการจัดชั้นเรียน ควรจะให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานกลุ่ม เพื่อที่จะได้แลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นกับเพื่อน การสร้างแบบเรียนและกิจกรรมในห้องเรียน ควรจะให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกกิจกรรม เลือกการบ้าน และเลือกกลุ่มคนที่เขาอยากจะทำกิจกรรมในห้องเรียนด้วย ผู้เรียนควรจะต้องรู้ว่าเขาถูกคาดหวังให้เรียนอะไรในวิชานั้น เพื่อจะรู้ได้ว่าวิธีการเรียนที่เขาเรียนเหมาะสมหรือไม่ และเขาบรรลุเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้หรือไม่

ครูควรจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนว่า เด็กในชั้นมีความสามารถ ความชอบ และมีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน ถ้าหากกำหนดให้เด็กทำงานแบบเดียวกัน คนทุกคนจะเกิดการ เรียนรู้ไม่เท่ากัน นอกจากนี้ครูควรให้ความสำคัญกับการสอนให้เด็กตระหนักว่าเขา กำลังเรียนอะไร และเรียนอย่างไร ไดอารี่เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถบันทึกกระบวนการเรียน งานที่เขาทำ และ ยังใช้เป็นสื่อที่ครูกับเด็กจะติดต่อสื่อสารกันโดยไม่จำเป็นต้องนำเรื่องนั้นเข้ามาพูดในห้องเรียน การเขียนไดอารี่จะช่วยให้ผู้เรียนได้คิดย้อนไปถึงกระบวนการที่เขาเรียนรู้แล้วเขียนบรรยายออกมา (Reflective)

การที่เขาต้องเขียนบรรยายถึงวิธีการและขั้นตอนในการเรียน จะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึง กระบวนการการเรียนรู้ ข้อดีและข้อด้อยของตัวเอง ซึ่งจะทำให้เขารู้ตัวและปรับปรุงตัวได้ และยังทำให้เขารู้ว่ากำลังเรียนอะไร

การศึกษางานวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน วิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2/1

สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ อันจะมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษา พฤติกรรมของผู้เรียนไปปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น และส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้ใฝ่ในการศึกษาหา ความรู้ที่ส่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม ของนักศึกษา ระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ประจำภาคเรียน 2/2558

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศที่นำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุผล สำเร็จตามเป้าหมาย
2. เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศที่นำไปใช้ในการกำหนดกลยุทธ์การจัดการเรียนการสอน สำหรับ ผู้เรียนให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 จำนวน 5 คน
2. พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 สาขาวิชาช่าง อิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยเทคนิคพญา
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 1 – 31 มกราคม 2559
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ และระดับการศึกษาครั้งสุดท้าย
 - 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน

สมมุติฐานในการวิจัย

นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับ ดี

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ศึกษาสำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือ มัธยมศึกษาตอนปลาย

วิทยาลัย หมายถึง วิทยาลัยเทคนิคพญา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้รายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม ของ นักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. แนวความคิดพฤติกรรม
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม

ความหมายพฤติกรรม

พฤติกรรม (Behavior) คือ กริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยาโต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้า (Stimulus) หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อาการแสดงออกต่าง ๆ เหล่านั้น อาจเป็นการเคลื่อนไหวที่สังเกตเห็นได้หรือวัดได้ เช่น การเดิน การพูด การเขียน การคิด การเต้นของหัวใจ เป็นต้น ส่วนสิ่งเร้าที่มากระทบแล้วก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้าภายใน (Internal Stimulus) และสิ่งเร้าภายนอก (External Stimulus) สิ่งเร้าภายใน ได้แก่ สิ่งเร้าที่เกิดจากความต้องการทางกายภาพ เช่น ความหิว ความกระหาย สิ่งเร้าภายในนี้มีอิทธิพลสูงสุดในการกระตุ้นเด็กให้แสดงพฤติกรรม และเมื่อเด็ก เหล่านี้โตขึ้นในสังคม สิ่งเร้าภายในจะลดความสำคัญลง สิ่งเร้าภายนอกทางสังคมที่เด็กได้รับรู้ใน สังคมจะมีอิทธิพลมากกว่าในการกำหนดว่า บุคคลควรจะ แสดงพฤติกรรมอย่างไรต่อผู้อื่นสิ่งเร้า ภายนอก ได้แก่ สิ่งกระตุ้นต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง ๕ คือ หู ตา คอ จมูก การสัมผัสสิ่งเร้าที่มีอิทธิพลที่จะจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ได้แก่ สิ่งเร้าที่ทำให้บุคคล เกิดความพึงพอใจที่เรียกว่า การเสริมแรง (Reinforcement) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๒ ชนิด คือ การ เสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่พอใจทำให้บุคคลมีการแสดงพฤติกรรม เพิ่มขึ้น เช่น คำชมเชย การยอมรับของเพื่อน ส่วนการเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่ไม่พอใจหรือไม่พึงปรารถนานำมาใช้เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาให้น้อยลง เช่น การ ลงโทษเด็กเมื่อลักขโมย การปรับเงินเมื่อผู้ขับขี่ยานพาหนะไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีผู้ให้ความหมายคำว่า “พฤติกรรม” ไว้หลาย ประการซึ่งมีทั้งที่คล้ายกันหรือแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

โสภา ชูพิกุลชัย (2521 : 82) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กระทำหรือกิจการต่าง ๆ ของมนุษย์หรือ สิ่งมีชีวิตกระทำลงไปหรือแสดงออกด้วยกิริยา ความคิด เช่น การกิน การนอน การเดิน การพูด แสดง ความรู้สึก ความคิดเห็น เป็นต้น สิ่งที่ได้แสดงออกมานั้น สามารถสังเกต และใช้เครื่องมือทดสอบได้

ชูดดา จิตพิทักษ์ (2525 : 25) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำของ บุคคลไม่เฉพาะแสดงปรากฏออกมาภายนอกเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคล สังเกตเห็นไม่ได้โดยตรง เช่นคุณค่า ที่เขายึดถือเป็นหลักในการประเมินสิ่งต่าง ๆ ทัศนคติหรือเจตคติที่

เขามีต่อสิ่งต่าง ๆ ความคิดเห็น ความเชื่อ ทัศนคติ และสภาพจิตใจ ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะของบุคลิกภาพของบุคคลที่กำหนดพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 45) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตได้หรือได้ยิน อีกทั้งวัดได้ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าจะการแสดงออก หรือ การตอบสนองนั้น จะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกาย

สุดาวรรณ ชันฉมิตร (2538 : 56) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิบัติการหรือการแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นไปได้โดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว หรือมีการตรึงตรองมาอย่างดีแล้วโดยมีความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติเป็นตัวก่อให้เกิดแสดงออกมาโดยที่บุคคลอื่นที่อยู่รอบ ๆ จะสังเกตการณ์กระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม ซึ่งสามารถใช้เครื่องมือทดสอบวัดได้

จากความหมายที่นักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมหมายถึง การกระทำที่แสดงออกของบุคคลที่กระทำตอบสนองสิ่งกระตุ้นซึ่งการกระทำที่แสดงออกมานั้นมีทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ พฤติกรรมหรือการแสดงออกนั้นสามารถวัดได้ ทั้งนี้เป็นการแสดงออกที่สังเกตได้และสังเกตไม่ได้

องค์ประกอบของพฤติกรรม

Cronbach (อ้างอิงใน สุดาวรรณ ชันฉมิตร. 2538 : 11) ได้อธิบายว่าพฤติกรรมมนุษย์มีองค์ประกอบ 7 ประการ ได้แก่

1. ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการหรือวัตถุประสงค์ที่ทำให้เกิดกิจกรรมที่คนต้องทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้นของกิจกรรมบางอย่างก็ให้ความพอใจหรือสนองความต้องการได้ทันที แต่ความต้องการหรือวัตถุประสงค์บางอย่างก็ต้องใช้เวลาอันจึงจะสามารถบรรลุผลสมความต้องการหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกันและมักจะต้องเลือกสนองความต้องการที่รีบด่วนก่อนและสนองความต้องการที่ห่างออกไปในภายหลัง

2. ความพร้อม (Readiness) หมายถึง ระดับวุฒิภาวะ หรือความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ คนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้หมดทุกอย่างความต้องการบางอย่างอยู่นอกเหนือความสามารถของเขา

3. สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ

4. การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่คนเราจะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งลงไปเขาจะต้องพิจารณาสถานการณ์เสียก่อนแล้วตัดสินใจเลือกวิธีที่คาดว่าจะได้ความพอใจมากที่สุด

5. ตอบสนอง (Response) เป็นพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการโดยวิธีการที่ได้เลือกแล้วในขั้นแปลความหมาย

6. ผลที่ได้รับหรือผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลการกระทำนั้น ผลที่ได้รับอาจจะตามที่คาดคิดไว้ (Confirm) หรืออาจตรงกันข้ามกับความคาดหมาย (Contradict) ได้

7. ปฏิกริยาต่อความคาดหวัง หากคนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้ก็กล่าวได้ว่า เขาประสบกับความผิดหวัง ในกรณีเช่นนี้เขาอาจจะย้อนกลับไปแปลความหมายของสถานะเสียใหม่และเลือกวิธีการตอบสนองใหม่ก็ได้

สิ่งที่กำหนดพฤติกรรมมนุษย์

จากความหมายและองค์ประกอบของพฤติกรรมดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการแสดงของพฤติกรรม ต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นจะต้องมีสิ่งที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ซึ่งจะทำให้การแสดงออกของพฤติกรรมของมนุษย์แต่ละบุคคลแตกต่างกันไป ดังนั้น ควรเข้าใจถึงสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมมนุษย์ดังต่อไปนี้

ซูดา จิตพิทักษ์ (อ้างอิงจาก สุดาวรรณ. 2538 : 13) กล่าวว่า สิ่งที่กำหนดพฤติกรรมมนุษย์มีหลายประการ ซึ่งอาจจะแยกได้ 2 ประเภท คือ

1. ลักษณะนิสัยส่วนตัว ได้แก่ ความเชื่อ หมายถึง การที่บุคคลคิดถึงอะไรก็ได้ในแง่ของข้อเท็จจริงซึ่งไม่จำเป็นจะต้องถูกหรือผิดเสมอไป ความเชื่ออาจมาโดยการเห็นการบอกเล่า การอ่าน รวมทั้งการคิดขึ้นมาเอง

2. กระบวนการอื่น ๆ ทางสังคม ได้แก่ สิ่งที่กระตุ้นพฤติกรรม (Stimulus Object) และความเข้มข้นของสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม ลักษณะนิสัยของบุคคล คือ ความเชื่อ ทักษะคิด บุคลิกภาพ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็จริง แต่พฤติกรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม

สุชา จันทร์อม (2536 : 86) สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ มีดังนี้

1. ความเชื่อ คือ การที่บุคคลยอมรับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งความคิดของเราอาจจะถูกต้องหรือไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงก็ได้ ความเชื่อเป็นสิ่งที่หักห้ามได้ยาก และมีอิทธิพลต่อบุคคลมาก บุคคลใดมีความเชื่ออย่างใด ก็จะมีพฤติกรรมเป็นไปตามความเชื่อของเขา

2. ค่านิยม เป็นเครื่องชี้วัดแนวปฏิบัติของบุคคลว่าอะไรเป็นจุดมุ่งหมายของชีวิต ค่านิยมอาจมาจากการอ่าน คาบอกล่าหรือคิดเองก็ได้

3. บุคลิกภาพ เป็นลักษณะของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น

4. สิ่งที่มากระตุ้นพฤติกรรม (Stimulus Object) สิ่งที่มากระตุ้นพฤติกรรมนี้ จะเป็นอะไรก็ได้ เช่น ความสวย ความหิว อาหาร ฯลฯ สิ่งที่มากระตุ้นพฤติกรรมอย่างหนึ่งก็อาจมีพลังกระตุ้นพฤติกรรมของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน

5. ทักษะคิด หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล ทักษะคิดจึงเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาซึ่งขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่บุคคลได้รับ

6. สถานการณ์ หมายถึง สภาพแวดล้อมหรือสภาวะที่บุคคลกำลังจะมีพฤติกรรม

โดยสรุป พฤติกรรมเกิดจากการแสดงออกทางความรู้สึก อารมณ์ ทักษะคิด ค่านิยม ความเชื่อ หรือการเลียนแบบ ที่แสดงออกทั้งมองเห็นและไม่สามารถมองเห็นได้ พฤติกรรม นอกจากนั้นแล้วสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ คือ ลักษณะนิสัยส่วนตัว และกระบวนการอื่นของสังคม เป็นสำคัญ

ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์การเรียน

1. ความหมายของพฤติกรรมการณ์การเรียน

สมพร สุทัศน์ (2531 : 3) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมและนิสัยต่าง ๆ อันเนื่องมาจากประสบการณ์ ความรู้ ทักษะ และความคาดหวังต่าง ๆ

จินตนา สุขมาก (2536 : 5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลง ปฏิกริยาตอบสนองหรือพฤติกรรม อันเนื่องมาจากบุคคลได้มีประสบการณ์ ในขณะที่บุคคลนั้นมี สติสัมปชัญญะอันสมบูรณ์ แต่บางครั้งอาจเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวก็ได้

บรรพต สุวรรณประเสริฐ (2544 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Hilgard. 1975 : 194) ได้ให้ ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้ คือ กระบวนการเปลี่ยนแปลงของกิจกรรม โดยการแสดงปฏิกริยา ตอบสนองต่อสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

จากความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามสูงสุด และวิธีการเรียน เป็นวิธีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าด้านการเรียนการสอนของนักศึกษาที่มีต่อการเรียน

2. องค์ประกอบของการเรียน

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530 : 481 - 482) สรุปว่า “การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องประกอบด้วย องค์ประกอบทั้ง 4 เป็นอย่างน้อย ได้แก่ แรงขับ สิ่งเร้า การตอบสนอง และส่งเสริมแรง”

สงัด อุทรานันท์ (2532 : 42) กล่าวว่า “องค์ประกอบของผู้เรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ ความสามารถทางสติปัญญา อัตราการเรียน ลักษณะการเรียน และประสบการณ์เดิม”

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของการเรียนรู้ ได้แก่ องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน เช่น สติปัญญา สุขภาพร่างกาย จิตใจ ลักษณะวิธีการสอน ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ครูสอน และความมานะ พยายามในการเรียน นอกจากองค์ประกอบเหล่านี้ ผู้เรียนควรจะต้องได้รับการแนะแนวเกี่ยวกับ พฤติกรรมการณ์การเรียนที่ได้อย่างถูกต้อง เพื่อความสำเร็จในการเรียน

3. พฤติกรรมการณ์การเรียนและวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ

วอลตัน (ฉันทนา กล่อมจิต, กอบพร อินทรตั้ง และวิลาวลัย จตุรธารง. 2543 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Walton Paul. 1974) ได้กล่าวถึงนักศึกษาที่มีประสบความสำเร็จในการเรียนมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. มีเป้าหมายในการศึกษา
2. ระลึกอยู่เสมอว่าการศึกษาในสถาบันเป็นโอกาสเฉพาะ สำหรับพัฒนาทางสติปัญญาและ ใช้โอกาสนี้ให้เกิดประโยชน์
3. มีทักษะการเรียนที่ดี
4. มีความพากเพียรพยายามเพื่อความสำเร็จและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ควรประกอบด้วย
 1. การรู้จักแบ่งเวลาและใช้เวลาให้เป็นประโยชน์
 2. การฝึกให้มีทักษะในการอ่าน
 3. การฟังและจดจาดจาบรรยาย
 4. การหาความรู้เพิ่มเติม

5. การเตรียมตัวสอบ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเรียนที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง และค้นพบข้อความด้วยตนเอง แต่ทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว รวมทั้งอาศัยทักษะกระบวนการต่าง ๆ อาทิ ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิดและกระบวนการต่าง ๆ ทักษะการจัดการ และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานเป็นทีม เป็นต้น นอกจากนี้การเรียนรู้ที่ดีจะต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีระบบ การทำกิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง มีความรู้ความเข้าใจ ลึกซึ้งและอยู่คงทน จึงจะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการแก้ไขสถานการณ์ที่หลากหลายได้

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เทพนา เครือคา (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถตามทฤษฎีเชาว์ปัญญาของ สเติร์นเบิร์ก กับความสามารถในการคิดวิจารณ์ และความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 388 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบจำนวน 11 ฉบับ คือ แบบทดสอบการวิเคราะห์ทางภาษาแบบทดสอบการวิเคราะห์ทางปริมาณ แบบทดสอบการวิเคราะห์ทางรูปภาพ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางปริมาณ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางรูปภาพ แบบทดสอบแนวปฏิบัติทางภาษา แบบทดสอบแนวปฏิบัติทางปริมาณ แบบทดสอบแนวปฏิบัติทางรูปภาพ แบบทดสอบความสามารถในการคิดวิจารณ์ และแบบทดสอบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สหสัมพันธ์อย่างง่าย(Simple Correlation) และสหสัมพันธ์คาโนนิคอล (Canonical Correlation) พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการคิดวิจารณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ได้แก่ การวิเคราะห์ทางภาษา การวิเคราะห์ทางปริมาณ การวิเคราะห์ทางรูปภาพ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ความคิดสร้างสรรค์ทางปริมาณ ความคิดสร้างสรรค์ทางรูปภาพ แนวปฏิบัติทางภาษา แนวปฏิบัติทางปริมาณและแนวปฏิบัติทางรูปภาพและตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ การวิเคราะห์ทางปริมาณ การวิเคราะห์ทางรูปภาพ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา แนวปฏิบัติทางปริมาณ และแนวปฏิบัติทางรูปภาพ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอลมี 2 ชุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล เท่ากับ 0.597 ชุดที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอลเท่ากับ 0.206 โดยสรุปความสามารถทางสมองตามทฤษฎีเชาว์ปัญญาของ สเติร์นเบิร์ก มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการคิดวิจารณ์ และความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์

อุทุมพร เครือคนโท (2540 : 69 – 70) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครราชสีมา พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ สมรรถภาพด้าน

ตัวเลข ด้านเหตุผล การมีหนังสือและอุปกรณ์การเรียน เวลาที่นักเรียนใช้ทำการบ้าน คุณภาพของการสอน สมรรถภาพด้านมิติสัมพันธ์ และอาชีพของผู้ปกครอง คือ คำขาย

นิพนธ์ สิ้นพูน (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน ความรู้พื้นฐาน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ และพฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมุกดาหาร พบว่า ความถนัดทางการเรียน ความรู้พื้นฐานแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ และพฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

S_kukum pattayatech

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม ของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาม ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2 ที่เรียนวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนเป็นเครื่องมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการจัดทำแบบสอบถามพฤติกรรมของนักศึกษาโดยครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามจำนวน 5 ฉบับกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนรายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม
3. ผู้วิจัยนำแบบสังเกตไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสังเกตพฤติกรรม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการ วิจัย โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าร้อยละ (Percentage) การนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตาราง ควบคู่กับการบรรยายและสรุปผลการวิจัย โดยการกำหนดให้คะแนนคำตอบของแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 102 – 103) ดังนี้

ระดับพฤติกรรมมากที่สุด	กำหนดให้	5	คะแนน
ระดับพฤติกรรมมาก	กำหนดให้	4	คะแนน

ระดับพฤติกรรมปานกลาง	กำหนดให้	3	คะแนน
ระดับพฤติกรรมน้อย	กำหนดให้	2	คะแนน
ระดับพฤติกรรมน้อยที่สุด	กำหนดให้	1	คะแนน

ค่าเฉลี่ยของคำตอบแบบสอบถาม โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 103) กำหนดให้

ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมมากที่สุด	กำหนดให้	4.51-5.00	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับมาก	กำหนดให้	3.51-4.50	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับปานกลาง	กำหนดให้	2.51-3.50	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับน้อย	กำหนดให้	1.51-2.50	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด	กำหนดให้	1.00-1.50	คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย (Mean)
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ค่าร้อยละ (Percentage)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง การปรับพฤติกรรมนักเรียนที่ไม่เข้าชั้นเรียนและการศึกษาการเรียนรู้เพิ่มเติม ในการเรียนรายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตาราง 1 พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

พฤติกรรมกรเรียน	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	ระดับ พฤติกรรม
1. การวางแผนการเรียน	4.19	0.51	83.80	มาก
2. การเข้าเรียนสม่ำเสมอและตั้งใจเรียน	4.33	0.58	86.60	มาก
3. สอบถามปัญหาเนื้อหาที่เรียนหรืองานที่ได้ รับมอบหมายที่ไม่เข้าใจ	4.14	0.36	82.80	มาก
4. การทบทวนบทเรียน	3.90	0.54	78.00	มาก
5. ทากการบ้าน หรือ งานที่ได้รับมอบหมาย ด้วยตนเอง	4.29	0.56	85.80	มาก
6. ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือ เล่ม อื่นหรืออินเทอร์เน็ต	4.05	0.38	81.00	มาก
รวม	4.15	0.48	83.00	มาก

จากตาราง 1 พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาโดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) โดยเรียงลำดับจากค่ามากไปหาค่าน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอและตั้งใจเรียน ($\bar{X} = 4.33$) ทากการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.29$) และการวางแผนการเรียน ($\bar{X} = 4.19$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม มีประเด็นสำคัญในการนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม ของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

สรุปผล

การวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขางานอิเล็กทรอนิกส์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก คือ มีพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอและตั้งใจเรียน ทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง และการวางแผนการเรียน

อภิปรายผล

นักศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวพฤติกรรมการเรียนโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก ได้แก่ การวางแผนการเรียน การเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ สอบถามปัญหา เนื้อหาที่เรียนหรืองานที่ได้รับมอบหมายที่ไม่เข้าใจ การทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง การทบทวนบทเรียน และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือเล่มอื่นหรืออินเทอร์เน็ต ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีครูผู้สอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้มีการวางแผนการเรียน การเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ การสอบถามปัญหา การทบทวนบทเรียน และการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเองอย่างเสมอ

บรรณานุกรม

- กฤษณา ศักดิ์ศรี. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : บารุงสาส์น, 2530.
- จินดา สุขมาก. เอกสารประกอบเรียนการสอนวิชาการศึกษา 2143205 หลักการสอน. กรุงเทพฯ : คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสุนันทา, 2536.
- ฉันทนา กล่อมจิต, กอบพร อินทรตั้ง และวิลาวัลย์ จตุรธารง. การสร้างแบบสำรวจลักษณะนิสัยการเรียน นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น. งานวิจัยคณะศึกษาศาสตร์ ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2543.
- ชูดา จิตพิทักษ์. หลักและการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2540.
- เทพา เครือคา. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมองตามทฤษฎีเชาว์ปัญญาของสเติร์นเบอร์เกอร์ กับความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 : การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล. วิทยานิพนธ์ กศ. ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- นพพร พานิชสุข. คู่มือครุคณิตศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคาแหง, 2522.
- นิพันธ์ สีนพูน. ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน ความรู้พื้นฐานเดิม แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ และพฤติกรรม การสอนคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมุกดาหาร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545.
- บรรพต สุวรรณเสรี. วิจัยวิจัยทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ สุวีริยาสาส์น , 2541.
- สงัด อุทรานันท์. การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระเบียบ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2532.
- สมพร สุทัศน์ย์. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2531.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภชาติ. การจัดกิจกรรมการสอนของครูในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่านางแนววิทยายน อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2534.
- โสภา ชูพิกุลชัย. จิตวิทยาการศึกษา. พิษณุโลก : วิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก, 2521 : 82
- อุทุมพร เครือคนโท. องค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์, กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล	นายสง่า คุณำ
วัน เดือน ปีเกิด	3 กุมภาพันธ์ 2520
สถานที่เกิด	อำเภอชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	วิทยาลัยเทคนิคพญา 15/17 ม.2 ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
ตำแหน่ง – หน้าที่	ครู คศ.1 ครูประจำแผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยเทคนิคพญา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ปวช.(ช่างอิเล็กทรอนิกส์) วิทยาลัยเทคนิคสุรินทร์
พ.ศ. 2541	ปวส.(ช่างอิเล็กทรอนิกส์) วิทยาลัยเทคนิคตราด
พ.ศ. 2543	ปทส.ไฟฟ้า(เทคนิคไฟฟ้าสื่อสาร) สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน